

Holger K. Nielsen (SF):

Vi skal senere i dag behandle et beslutningsforslag om at trække de danske styrker ud af Irak ud fra erkendelse af, at Irakkrigen er tabt. Samtidig sender vi godt og vel 200 soldater yderligere til Afghanistan, og der ligger en præmis om, at der er tale om en helt anderledes mission end den, vi har oplevet i Irak. Jeg er ikke sikker på, at det ræsonnement holder.

For mig at se er der mange paralleller, mange lighedspunkter mellem Irak- og Afghanistan-situationen. I sidste uge blev der dræbt 21 civile afghanere ved et amerikansk luftangreb. Der har været adskillige træfninger også med danske soldater, hvor der har været civile drab. Hver gang det sker, er der tale om tilbageslag. Hver gang det sker, bliver Taleban styrket.

Vi kommer til et meget farligt område i det sydlige Afghanistan i en operation, der har et grundlag defineret i NATO, men som jo kører sideløbende med en amerikansk operation, som har et helt, helt anderledes grundlag. For den civile afghaner kan jo ikke se forskel på, om det er amerikanske soldater, der er sendt til Afghanistan for at bekæmpe Taleban militært med al den militære grusomhed, der ligger i en sådan krig, eller danske soldater, der eventuelt indgår på et helt, helt andet grundlag. Vi er nødt til at erkende, at vi indgår i en sammenhæng, som har at gøre med Bushs krig imod terror, som har at gøre med en tænkning om, at terrorismen skal bekæmpes militært.

Vi forsøger så, al ære værd, at ændre det grundlag i retning af kraftigere samtænkning, men realiteten er, at vi indgår i den militære optrapning, den militære dynamik, der gør, at der bliver dræbt civile; at der er luftangreb; at der opstår vrede imod de fremmede styrker; at Taleban naturligvis spiller på det; og at Taleban bliver styrket i den her sammenhæng og vi langsomt, men sikkert kommer ind i den afghanske sump, som russerne kom ind i for godt og vel 20 år siden.

Jeg er meget bekymret for, at vi om føje tid vil stå her i Folketinget med helt de samme erfaringer, som vi har fået fra Irakkrigen, hvor vi må erkende, at det her ikke er lykkedes, at vi er kommet ind i den militære sump.

Der er givet en række optimistiske meldinger fra andre ordførere omkring situationen. Jeg må sige, at hvis man læser rapporten fra Forsvarets Efterretningstjeneste, er det så sandelig ikke er et optimistisk billede, man får der. Det er et uhyre dystert billede af et land, der ikke fungerer,

hvor centralregeringen ikke har styr på ret meget, med udbredt korruption alle steder, hvor det ikke bare er Taleban, der er et problem, men hvor der er lokale gangstere, narkobagmænd, korrupte politikere og korrupte embedsmænd.

Kl. 17.10

Vi kommer ned og skal måske hjælpe nogle politikere mod Taleban, men disse politikere er lige så korrupte, lige så forbryderiske, som Taleban er, og ingen kan se, hvem der er hvem i den sammenhæng.

Hele opiumpolitikken kommer ind her, det er en del af operationen, og der må vi bare erkende, at den indsats indtil nu er slået fejl. Det fremgår krystalklart af FE-rapporten, at opiumhøsten i 2007 slår alle rekorder.

Jeg vil godt spørge, om der måske har været nogen overvejelser i den danske regering om at ændre tilgang til hele opiumdyrkningsbekæmpelsen – der er stadig flere, der er begyndt at tale om, at man ikke skal have militære løsninger på det – til en politik, hvor man måske forsøgsvis opkøber opium, hvor man forsøgsvis, som Senlisgruppen har foreslået, satser mere på lokal produktion af medicin gennem den opium, som dyrkes i Afghanistan. Med andre ord: en anden tilgang til hele opiumproblematikken end den militære, som med garanti betyder, at de lokale bønder i endnu højere grad vil vende sig imod de fremmede styrker.

Ngo'erne vil ikke derved. Med andre ord, som vi var inde på før, er det her en militær operation; en operation, der ikke kan adskilles fra den amerikanske krig mod terror; og en operation, hvor Danmark bliver trukket længere og længere ind i denne konflikt.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Den her indsats hviler på klokkeklare FN-mandater. Den her indsats tager sigte på at bekæmpe det mest repressive og modbydelige regime i form af Taleban, som vi måske har oplevet i årtier. Den her indsats skulle gerne føre til, at flere piger kan begynde at gå i skole, hvad de ikke kunne før under Taleban, og alligevel vælger SF at sige nej.

Jeg er helt med på, at der er kolossale vanskeligheder forbundet med den her mission, og vi skal være meget realistiske med ikke at foregøgle nogen, at det her er nemt og er klaret i morgen. Men det slår mig ikke desto mindre, at når det kommer til nogle af de her helt fundamentale frihedsrettigheder og demokratiske rettighe-